

MIKA WICKSTRÖM

MEIDÄN
JENGIN
ZLATAN

WSOY

MIKA WICKSTRÖM

MEIDÄN
JENGIN
ZLATAN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MIKA WICKSTRÖM JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41458-3

PAINETTU EU:SSA

1.

Karri pinkoi koulua kohti minkä kintuistaan pääsi. Kadunkulman takaa paljastui iso rapattu rakennus, jonka piha oli autio. Karri huokaisi syvään ja jatkoi kulkuaan portista pihamaalle. Hän oli taas vaihteeksi myöhässä.

– Karri, tuu äkkiä! kaikui jostain yläilmoista.

Ääni kuulosti tutulta.

Karrin katse vaelsi kermanvalkeaa seinää pitkin, kunnes erotti Arsan mustan töyhtötukan ja ohuen käsivarren kolmannen kerroksen ikkunasta.

– Ope lähti hakemaan jotain, Arsa viittoi. – Sä ehdit vielä!

Karri otti taas jalat alleen. Hän juoksi pääovesta sisään ja harppoi kuluneita kiviportaita seuraavalle tasanteelle – ja sitten vielä kolmannelle.

Maantiedon luokan ovi oli raollaan, ja sisältä kantautui puheensorinaa käytävään asti. Kukaan tuskin edes huomasi Karrin kipaisevan omalle paikalleen Arsan selän taakse.

– Miten teidän matsi meni? Arsa huikkasi.

Karri otti kirjan repustaan ja alkoi selata sitä niin kuin ei olisi kuullut koko kysymystä.

Arsa tuuppasi päänsä Karrin kirjan eteen. – Miten tei-dän pe-lis-sä kä-vi?

– Vaikee veikata.

– Täh?

– Mä en ollut.

– Älä pelleile!

Karri puisti päätään. – En.

– Sähän oot Unitedin maalitykki.

– Jupe teki viime matsissa kolme.

– So?

– Se sai mun paikan.

– Kelaa nyt vähän, Arsa naurahti uskomatta sanaakaan. – Se teki kolme Valttia vastaan. Sä olisit tehnyt viistoista!

– Mutkun en tehnyt.

– Teet seuraavassa.

– En muuten tee.

– Lopeta toi.

– Mä pakkasin kamani. Piste fi.

Karrin ääni kuulosti Arsan korvissa oudon alkuloiselta. Todelta. Siitä puuttui tuttu uhma, joka oli tehnyt aina Karrista Karrin.

Arsa ei osannut lisätä siihen mitään. Hän vain toljotti parasta kaveriaan samalla, kun opettaja kolisteli luokkaan valtava karttapallo sylissään.

– Suita suppuun, opettaja lausahti. – Ja katseet siitä omasta navasta tänne napapiirille päin. Tunnin aiheena on siis Pohjoiskalotti.

Kalotit kiinnostivat Arsaa juuri nyt yhtä vähän kuin kalossit tai salotit. Karrin puheissa ei ollut järjen häivää. Hänen joukkueensa kausi ei ollut mennyt yhtä loistavasti kuin edellisessä, mutta hyvin kuitenkin. Ja turha oli verrata edelliseen kesään, koska sehän oli ollut yhtä joulua kesäkuun alusta elokuun lopulle asti: turnausvoitto Latviassa ja finaali paikka Puolassa, Karrille maalikuninkuus kummassakin turnauksessa ja ikäluokan parhaan pelaajan palkinto Brommassa. Kolme turnausta ulkomailla ja kaikista aina kotiin tuotavaa!

Arsan oma joukkue ei ollut edes päässyt ulkomaanmatkoille. Turha oli uneksia maalikuninkuuksistaan, kun pelasi pakkina, vieläpä vasempana pakkina, josta kaikki jaksoivat vitsailla samalla tavalla kuin basisteista. Valmentajan mielestä siinä ei kylläkään ollut mitään vitsikästä. Vasenjalkaiset pakit olivat harvassa jopa maailman kovimmissa sarjoissa, ja vielä harvemmassa olivat sellaiset, jotka osasivat puolustakin. Liian moni halusi tehdä vain maaleja, ja niinhän Arsakin olisi halunnut, mutta hänellä oli juuri se puolustamisen jalo taito. Hän oli aina kuin vikkelläkinttuinen terrieri isompiensa riesana. Sen ansiosta Arsalla ei ollut juuri koskaan puutetta peliajasta.

Karrin äänestä kuuli, että hän oli tosissaan lopettamisen kanssa. Syytä oli turha tivata, koska Karri ei selitellyt tekemisiään. Hän oli siinäkin suhteessa erilainen kuin muut. Hän kulki omia polkujaan, vaikka oli täyttänyt vasta neljätoista. Arsan mieleen muistui kesän Hesa-cup. Helsingin United oli jyräämässä taas kerran kohti finaalia. Karri oli voittanut jo yhden Hesa-cupin pienen kentän peleissä heti Unitediin siirryttyään, mutta isolta se puuttui. Yhtäkkiä Unitedin peli oli alkanut takuta. Oululaiset olivat johtaneet neljännesvälierää toisella jaksolla, kunnes Karri pääsi kentälle ja tykitti tasoituksen. Kun Karri otettiin vaihtoon, oululaiset tekivät 2–1. Karri päästettiin uudelleen kentälle, ja hän tasoitti saman tien. Pian sen jälkeen Karri sooloili itselleen uuden vetopaikan, mutta pallo tömähti tolppaan. Peli päättyi tasan, ja tuli rankkarikisa. Karri sai ampua ratkaisevan: tietenkin ylänurkkaan!

Puolivälierissä jatkui sama tahti. Karri latoi kaksi maalia Interin verkkoon, ja United voitti 3–1. Miksi ihmeessä Karri joutui aloittamaan silti vaihdossa välieräpelin Ilvestä vastaan? Ja miksi hän pääsi kentälle vasta toisen jakson puolivälissä, kun peli oli jo 0–2? Karri teki jälleen maalin, ja hän olisi tehnyt varmasti toisenkin, jos tuomari olisi määrännyt rankkarin selvästi kampista viime hetkillä. Mutta sitä ei tullut, ja aika loppui kesken. Helsingin United putosi finaalista, vaikka moni oli pitänyt sitä voittajasuo-

sikkina. Kaksi muuta hyökkääjää eivät olleet saaneet paljonkaan aikaan, vaikka pelasivat Karria enemmän. Arsa oli kuullut omin korvin, kuinka tuiki tuntemattomatkin olivat ihmetelleet kentänlaidalla, miksei se taitava liinatukka päässyt pelaamaan. Karri toden totta jäi aina kaikkien mieleen. Punainen pelipaita näytti hänen päällään liian pieneltä märkäpuvulta, eivätkä housutkaan olleet juuri väljemmät, mutta silti hän käsitteli palloa kuin joku Eden Hazard, ja hänen valkea hiuspehkonsa vain hulmusi tuulessa, kun hän viiletti palloineen.

Sellaiselta romuluiselta pellavapäältä Karri oli näyttänyt jo eskarissa, kun Arsa oli tutustunut häneen: hän oli kookas ja itsepäinen, muttei koskaan ilkeä. Kerran tarhatäti näytti kuvan Jukolan seitsemästä veljeksestä, ja Karrihan oli kuin niiden kahdeksas velipoika! Arsa itse oli toista maata: hän oli hintelä ja kaitaluinen ja hoiti asiat mieluiten puhumalla.

Opettaja oli lakannut pyörittämästä jättimäistä karttapalloaan. Hän astui muutaman askeleen kohti ensimmäistä pulpettiriviä, kunnes siirsi katsettaan hitaasti luokan yli kuin tutka.

– On siis olemassa toinenkin kalottialue, eteläinen, hän lausahti. – Ja mitä yhteistä näillä kahdella napa-piirillä on?

Arsa yritti tehdä itsensä mahdollisimman pieneksi ja huomaamattomaksi.

– Auttaisi kummasti asiaa, jos pitäisi korvansa auki, opettaja sanoi ja silmäisi merkitsevästi luokan vasenta takanurkkaa. Sitten hän nyökkäsi Saralle, joka oli pitänyt kättään jo tovin ylhäällä.

– Molemmilla napa-alueilla on vuodenkierron mukainen jakso, kun aurinko ei nouse tai laske ol- lenkaan.

Opettaja nyökkäsi.

– Ja haluaako Arsa kertoa, mistä se johtuu?

Arsalla ei ollut sellaisesta hajuakaan.

– Auttaako Karri?

Tuli jälleen painostavan hiljaista.

– Lauri?

– Siinä sen maapallon ympärillä on tavallaan akseli, Lauri vastasi, – joka on niinku vinossa. Tai sil- lee.

– Vinossa minkä suhteen?

– Ton boltsin ja auringon.

Vastaus herätti hilpeyttä. Se kuitenkin kelpasi opettajalle, joka käveli nyt ensimmäisen pulpettirivin väliin. – Ja mikäs boltsi siellä takarivin Ronaldoilla on vinossa, niinku?

Karri alkoi sukia paksua hiuspehkoaan kuin olisi juuri herännyt. Hän katsahti vieressään istuvaa Pert- tua, jonka pallo näytti olevan yhtä pahasti hukassa.

– Kalotti on myös vanha kalevalainen patalakki, opettaja jatkoi. – Tekisi mieli laittaa sellainen teidän

jokaisen päähän. Sivulta kolmekymmentäkahdeksan löytyy lisää siitä, mistä puhuin äsken pitkän tovin teidän kuuroille korvillenne. Ja koealue päättyy sivulle kuusikymmentä. Onko ymmärretty?

Arsa nyökkäsi ja avasi heti kirjansa oikeasta kohdasta. Karri teki samoin.

Opettaja käveli pulpettirivistön halki ja kysyi Karriin viereen ehdittyään: – Voititteko eilen?

– Voitettiin.

– Hyvä. Ja milloinkas meidän koe on?

– Tiistaina.

Opettaja nosti peukalonsa ja palasi luokan eteen.

– Oma napa. Napa-alue. Patalakki. Boltsi. Siinä päivän avainsanat, hän luetteli kasvot peruslukemilla. – Mutta tiistaina käsittelemme vain pohjoista napa-aluetta.

Opettaja kahmaisi karttapallon syliinsä pöydältä ja poistui luokasta heti summerin soitua.

– On se kahjo, Perttu naurahti.

– Parempi kahjo kuin se viimevuotinen nipottaja, Karri virnisti.

– Mistä se tiesi sun matsista?

– Sen kummipoika pelaa samassa jengissä.

Henri kääntyi Karriin päin viereisestä pulpetista.

– Mikset sä skulannut eilen?

– Mistä sä sen tiesit? Arsa ihmetteli.

– Me pelattiin noiden jälkeen.

Perttu katsahti Karria hämmästyneenä. – Etkö sä pelannut?

Karrille riitti. Hän nosti repun olalleen ja käveli sanaakaan sanomatta ulos luokan avoimesta ovesta.

2.

Arsa kikkaili pujotteluradan läpi niin nopeasti kuin pystyi ja tykitti pallon maaliin.

– Piti vetää ylänurkkaan, valmentaja huikkasi.

Arsa haki pallon maalista ja suunnisti takaisin jonoon päähän. Jono hupeni edestä nopeasti. Arsa lähti liikkeelle nyt pujottelukepin oikealta puolelta ja potkaisi pallon maaliin vasemmalla jalallaan.

– Se oli parempi, valmentaja nyökkäsi.

Sama toistui muutaman kerran, kunnes valmentaja puhalsi pilliinsä.

– Haetaan vesipullot ja tullaan tänne!

Arsa istahti tekonurmelle. Se tuntui polttavan kuumalta ihoa vasten, paljon kuumemmalta kuin ilma. Pullossa seissyt vesikin oli taskulämmintä.

– Siihen rinki, valmentaja osoitti, – niin tehdään vielä loppuvenyttelyt.

Venyttelyminen oli tylsintä mitä Arsa tiesi. Alkuhölkkäkin tuntui paljon hauskemmalta.

– Aitajuoksijan asentoon ensin ja otsaa siihen etummaisen jalan polveen. Joka kundi tekee. Yksi pitkä venytys eikä mitään nylkytystä.

Arsa painoi päätään polvea kohti. Nenänkärki ei ulottunut lähellekään polvilumpiota, mutta silti tuntui kuin liekit olisivat nuolleet takareittä.

– Ja sama toisella jalalla. Tasainen minuutin venytys!

Musta farmariauto kaarsi vauhdikkaasti kentänlaidalle ja nostatti pysähtyessään sankan pölypilven. Arsa tunnisti auton. Se oli joukkueenjohtajan eli Artun isän.

– Onko teillä hommat vaiheessa vielä? mies huikkasi valmentajalle.

– Ei pahasti.

– Missä puolet jengistä on?

– Sitä tässä ihmetellään.

Artun isä työnsi kädet syvälle housuntaskuihinsa ja nyökytteli mietteliäänä.

– Pakarat sitten, valmentaja komensi. – Polvea koukkuun mahan alle ja kunnolla painoa päälle!

– Kahdeksan kundia, Artun isä laski ja huokaisi syvään. – Ja huomenna on matsi.

Valmentaja astui pari askelta lähemmäs ja solmi kädet rinnuksilleen. – Vedeltiin tyhjään maaliin, kun ei näkynyt Chrisuakaan.

– Pitäiskö viedä jengi takas hiekkakentälle? Ar-

tun isä tiuskaisi niin, ettei yksikään voinut olla sitä kuulematta. – Turhaan me tästä tekonurtsista maksetaan.

Valmentaja kääntyi takaisin poikiin päin ja pyöritti kättään kuin lassoa.

– Pari kierrosta kentän ympäri vielä Josen johdolla. Huomenna sama paikka ja aika!

Valmentaja kääntyi takaisin Artun isään päin ja puhautti: – Sittenpäähän nähdään, pelataanko vajaalla vai mitä tehdään.

– Ja vielä kotimatsi!

Arsa nousi ylös jäseniään oikoen, kunnes lähti kiertämään verkkaisesti kenttää muiden mukana.

– Mä soitan vanhempia läpi, Artun isä sanoi. – Ei me voida näin jatkaa.

Farmariauton viereen kaarsi uutuuttaan kiiltävä citymaasturi. Siitä nousi Arsan isä. Arsa oli yrittänyt sanoa isälleen moneen kertaan, ettei kukaan järkevä ihminen ajanut enää kaupungissa maasturilla. Mutta isä sanoi ostaneensa sen käyttötarpeensa eikä muiden mielipiteiden mukaan. Sillä pääsi asiakkaiden luokse, vaikka olisi satanut pieniä kiviä. Arsan mielestä isä halusi vain pullistella. Miksi ihmeessä rekisterikilvesäkin olisi muuten lukenut hänen nimikirjaimensa ja numero yksi?

Arsa poimi viheriöltä pullonsa kierrettyään kentän pari kertaa ja käveli parkkipaikalle. Muut olivat

tulleet polkupyörillä. Arsaakin olisi, jos olisi ehtinyt, mutta hänen piti ehtiä vielä soittotunnille.

– Näinkö mä oikein, että teitä oli vain kahdeksan? isä lausahti, kun Arsa oli vetänyt oven kiinni peräsään.

– Et kai säkin rupee?

– Ajattelin vain, kun on noin hienot olosuhteetkin.

– Ja kun on huomenna pelikin ja niin edelleen, Arsa jatkoi.

Autossa oli mukavan viileää. Arsa riisui pelikengät ja sukat ja otti sandaalit repustaan. Jalkapohjista ro-pisi pientä mustaa kumirouhetta lattialle. Sitä oli nykyisin kaikkialla, mutta parempi sekin kuin rahiseva hiekka tai märkä ruoho, joka liiskaantui kiinni kaikkeen.

– Noi ottaa vähän liian tosissaan koko homman, Arsa lausahti sitten.

– Ketkä noi?

– Jojo ja valkku.

– Miten niin?

– Mehän sovittiin silloin, kun Karri ja Jupe lähti Unitediin, että kaikki saa peliaikaa eikä tuloksilla oo enää niin paljon merkitystä.

– Mä luulin, että te haluatte voittaa, isä naurahti.

– Totta kai me halutaan voittaa. Mut ilman Karria ja Jupee me ollaan ihan eri jengi. Jos valkku tajuais sen, niin treeneissäkin kävis paljon enemmän kundeja.

Isä kohotti kulmiaan. – Tehän saitte uusia poikia
Karrin ja Jupen tilalle.

– Ne vasta aloitti koko futikset.

– Mutta siitä on jo kaksi vuotta.

– Mieti sitä!

Puhelin pärisi Arsan taskussa. Näytössä luki *Stigu*.
Hän oli Arsan bändikaveri.

– Ehditsä bänditreeneihin?

– Mä oon menossa fonituntille.

– Moneen se kestää?

– Puol kasiin.

– Tuu sen jälkeen.

– Okei, mä tuun.

– Hetkinen, isä älähti ratin takaa.

– Stigu, venaa vähän, Arsa sanoi.

– Meinaatko muka mennä vielä bändin treenei-
hinkin?

– Pakkohan se on.

– Kauanko ne kestää?

– Pari tuntia.

– Ja tulet kymmeneen mennessä sieltä?

– Tietty.

– Entäs syömiset?

– Me tilataan pitsaa.

– Onko sulla rahaa?

– On, jos annat.

Isä huokaisi niin, että taustapeilistä roikkuva pieni

valkoinen suojeluskeli alkoi keinahdella puolelta toiselle.

Arsa nosti puhelimen takaisin korvalleen.

– Joo, kyl se käy. Mut mun pitää olla kympiltä himassa.

– Okej då. Vedetään setti kerran läpi.

– Stigu hei, kuulitko et Karri aikoo lopettaa?

– Niinkun siis minkä? Stigu hörähti. – Koulun, kissansa?

– Futaamisen.

– Älä naurata!

– Kuulostanks mä siltä?

– Eihän se voi lopettaa!

– Niin mäkin sanoin.

– Mitä se sit tekee? Luuhaa himassa?

Arsa ei halunnut edes ajatella Karrin kotia. Ei siellä voinut kukaan luuhata. Kaikki oli mennyt pieleen, kun Karrin isä oli jäänyt työttömäksi. Se oli alkanut juopotella ja poltti tupakkaa sisälläkin. Arsa pelkäsi nykyään koko miestä. Mutta hän muisti yhä senkin ajan, jolloin kaikki oli ollut hyvin. Karrin veljetkin olivat asuneet silloin vielä kotona. Ja äiti oli tehnyt aina maailman parasta suklaapuuroa kermavaahdon kanssa.

– Mun täytyy nyt lopettaa, Arsa sanoi. – Nähdään illalla.

– Vi ses!

Isä pysäytti auton vanhan punatiilisen tehdas-

rakennuksen eteen. Ei olisi heti arvannut, että rakennus oli sisältä kuin uusi.

Arsa avasi turvavyön ja kaivoi repustaan puhtaan paidan. Hän kietaisi sen päälleen ja napitti nopeasti helmaan saakka. Vihreät sortsit saivat nyt kelvata housuista.

– Ymmärsinkö mä oikein teidän puheista, isä tarkisti, – että Karri on lopettanut pelaamisen?

Arsa otti huikat pelipullostaan ja nyökkäsi.

– Sittenhän se palaa Teräkseen!

– Älä unta näe.

– Miksei palaisi?

– Meidän rupujengiin vai? Arsa kivahti. – Karri on valiosarjan paras maalintekijä.

– Älä nyt.

– Me pelataan jossain hiton aluesarjan kakkoslohkossa ja hävitään sielläkin kaikille!

– Mutta Karri nostaa teidät takaisin ykköseen.

– Ei siitä tuu mitään. Usko jo.

– Miksei?

– Kunhan saatais pelattua edes vikat matsit.

– Et kai säkin ole lopettamassa?

Arsa kohautti olkapäitään. – Tänäänkin oli ihan typerät treenit.

Isä alkoi naputella rattia sormuksillaan.

– Kai mä pelaisin, Arsa puhahti. – Mutkun Teräkseen touhuissa ei oo enää mitään järkeä.

Yhtäkkiä isän ilme kirkastui.

– Mikä sulle tuli?

– Mulla saattaa olla ratkaisu.

Arsan mielestä isä sekaantui aina liikaa kaikkien asioihin. Mutta nyt alkoi häntäkin kiinnostaa.

– Kerro!

– Mene vaan sinne soittotunnille, isä nauroi.

3.

Kello näytti kahtakymmentä yli kymmenen. Siinä oli parikymmentä minuuttia liikaa. Arsa nykäisi koti-oven vaivihkaa kiinni ja riisui sandaalinsa. Ennen kuin hän ehti hiipiä pidemmälle, äiti ilmestyi olohuoneesta eteiseen ja alkoi nuuhkia ympärilleen.

– Mitä sä puuhaat? Arsa kivahti.

– Oliko teitä monta siellä?

– Onks tää joku ratsia?

– Mun luottoni bänditouhuihin on vähissä. Ja syynkin tiedät.

– Jaa että isän sekoilut on niinkun mun syytäni?

– Mitä siellä supistaan? isä huikkasi olohuoneesta.

Arsa oli kuullut ihan tarpeeksi isän iskelmäbändivuosista. Ne olivat ikivanhoja juttuja, ja jos isää uskoi, hän oli vain käynyt tanssittamassa ihmisiä orkestereineen ympäri Suomea ja ajanut sitten yötä myöten kotiin.

– Missä sun fonisi on? äiti kysyi.

MIKÄ MUKA ON TÄRKEEMPÄÄ KUIN FUTIS?

Karrin pellavapään ilmestyessä jalkapallokentälle heilahtaa usein tuomarin keltainen kortti, tosin niin heiluu maaliverkkokin. Karri on pelaajalahjakkuus, jota kaupungin kovimpien seurojen valmentajat houkuttelevat riveihinsä, mutta yhtäkkiä maalitykki ilmoittaa lopettavansa. Arsa on hänen paras kaverinsa, joka pelaa puolustajan paikkaa hiipuvassa joukkueessa. Uuden jengin perustaminen voisi olla ratkaisu poikien ongelmiin. Vaan mikä kääntäisi Karrin pään takaisin pelikentille?

Meidän jengin Zlatan on tarina jalkapallosta ja ystävyydestä niin pelikentillä kuin niiden laidoillakin.

Mika Wickström kirjoittaa sekä nuorille että aikuisille. Hän on saanut *Vuoden urheilukirja* -palkinnon (1998) romaanista *Kunniakierros* sekä *Pertsu ja Kihu* -palkinnon (2008) nuortenkirjoistaan. Wickström pelaa jalkapalloa kirjailijoiden FC Kynässä sekä FC Zoomissa.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 414583

N84.2

ISBN 978-951-0-41458-3

